

מיכתבים

השיעור לקצר את שעות השידור של הטלוויזיה ולבטל את שידוריה בשעות הלילה המאוחרות. כרי לאפשר לצופים לישון את כמות השעות הנכונה שתיתן להם לצאת, למחרת בבוקר. רעי ננים לעבודת יומם.

עכשיו פורסם סקר ציפייה המוכיח עד כמה צדק אותו קורא. לא פחות מ-41% מצופי הטלוויזיה ממשיכים לצפות במירקע הקטן אחרי השעה 12:45.

המיספר המקביל אצל צופי הטלוויזיה בארץ צוהברית הוא 26% בלבד.

מה הפלא שפריון העובר האמריקאי שונה במיקצת מזה של העובר הישראלי.

משה ליכט, כפר-סבא

גישה גויית

על מיספר סיפרי התנ"ך (מיכתבים). העולם הזה 13.5.87.

יפה מאוד מצידו של הקורא הולצמן שהוא משכיל אותו ומגלה לנו היכן הופיעה המילה לב בפעם הראשונה בתנ"ך והיכן בפעם האחרונה. אבל מדוע הוא החליט. באותה הזדמנות, לאמץ את הגישה הגויית ולקבוע את מיספרם של סיפרי התנ"ך ל-39?

אנחנו היהודים. מסתפקים. כידוע, ב-24 סיפרי תנ"ך.

שרגא כהן, תל-אביב

● זה נכון. כי המסורת היהודית מתייחסת לספרים שמואל א' ושמואל ב' מלכים א' ומלכים ב'; דברי הימים א' ודברי הימים ב'; ספר עזרא וספר נחמיה — כספר אחד כל אחד וכן ל-12 ספרי הנביאים הקטנים (מהושע עד מלאכי). הידועים יותר כתריעשר. חסכון כולל של 15 ספר.

ההתחלה הנכונה

על ראשיתה של קריירה עיתונאית (תמרוקים). העולם הזה 13.5.87.

שמעון פינס מדבר איננו העיתונאי היחיד בארץ שהחל את דרכו העיתונאית כמחלק עיתונים. כך עשה גם שבתאי הימלפרב, העורך הראשי של ששת היומנים הלועזיים שבבעלות מיפלטת העבודה. כאשר הוא עלה ארצה מפולין מולדתו, הוא עשה הסבה מיקצועית והתפרנס, בראשית ימיו בארץ, מחלוקת עיתונים.

יגישכר שמואלי, גבעתיים

חלוץ טיפוח ההבנה

על שוחר-שלום שהלך לעולמו. העובדה שהעולם הזה לא פירסם אפילו מילה אחת לזכרו של שימחה פלפן, שנפטר לפני חודש ימים, גרמה עוגמת-נפש למוקירי זיכרו ולרבים מאלה שטיפוח ההבנה ההדרית בין יהודים ישראלים ופלסטינים קרוב לליבם.

שימחה פלפן היה ראש כל שוחריה-שלום האלה. משנפטר ממחלה, בגיל 77, היו מאחריו עשרות שנים של חתירה ללא ליאות להגברת ההבנה בין ישראלים ופלסטינים.

הנזר שבפעילותו המגוונת והמסופעת היה ייסודו של הירחון ניו-אאוטלוק, שבראשו עמד 25 שנה.

חיים שור, עורך ראשי, ניו-אאוטלוק, תל-אביב

הפרינציפ של אייבי

כבר לפני 25 שנה היה אייבי נתן בחרשות:

● לאחר מאמצים רבים הצליח ה"שבוש" העבודה ינאל אלון לשכנע את בעל המיסעדה קליפורניה אייבי נתן, למכור לו את תמונת אוכל האבטיח של נחום גוטמן. שקישה עד כה את ה"מיסעדה".

אלון רכש את התמונה עבור אשתו. שהתאהבה בה כאשר ראתה אותה לראשונה. בשעתו. כמתנת יום-השנה ה"20 לנישואיהם.

את התמונה, אותה רכש אייבי בש"ע. באלף לירות. הוא מכר לאלון באלף לירות ולירה. זה אצלי פרינציפ. הוא הסביר לשר. אני מוכרח להרוויח מכל עיסקה שאני עושה!

(המשך מעמוד 3)

להמתת-חסד. העולם הזה 8.4.87.

ציפית למצוא נכתבה הזאת מידע על האגודה שנוסדה בסקוטלנד והעוררת לאנשים למות בכיבוד. ולא רק לחולים וקנים ותשושים יש הזכות הזאת. אלא לכל אדם.

כמי שחלתה בסרטן, נראית לי הזכות הזו אלמנטאית. רק מי שיועד שכבוא העת יוכל להיעזר או לעזור לעצמו, יכול להישיר מבט לחיים כשאורכת הסכנה לייסורים. ולא רק חולי סרטן. גם נפגעי מחלות אחרות מן הראוי שייזכו לדעת כיצד להיעזר בשעות שברור שמה שנתר הוא סבל בלבד.

אני מוכנה לעשות הרבה בנושא זה. אפשר להתקשר אליי לפי תיבת-דואר 3812, ירושלים. מיקוד 91073, עבור נ'.

נ', ירושלים

שועל בן פרה

על סימלם של שועלי שמשון. (יומן אישי). העולם הזה 13.5.87.

סמל שועלי שמשון לראות כמו עניינו

מדוע מסתפק אורי אכנרי בדיווח על מקורות הרכש — עדר פרות נטושות — לסימלם של שועלי שמשון (וגם למישקפי-האבק שלהם) ואינו משתף אותנו בחוויה החזותית, לראות אותו כמו עינינו?

נועם ניסים, רחובות

● בבקשה, ראה גלופה.

מאתיפיה, בפילוג

על אירגוני עולים (רוסיה הקטנה בישראל). העולם הזה 29.4.87.

כתבתם שלעולי ברית-המועצות אירגונים רבים ושונים. המתחרים זה בזה, וזאת תופעה אופיינית ליהודי ברית-המועצות.

יש לי חדשות עבורכם: לעולי אתיפיה, שהגיעו ארצה בשנים האחרונות, 14 (ארבעה עשר) אירגונים שונים.

אבל בניגוד לעולי ברית-המועצות, שאירגור ניהם מפולגים על בסיס פוליטי, עולי אתיפיה מפולגים מסיבות אחרות: מריבות אישיות, מוצא מאזורים שונים, גיל (קיימים אירגוני צעירים ואירגוני קשישים), ותיקים (חסית) וחדשים בארץ ואפילו רתיים וחילוניים.

חיה יעקובוביץ, תל-אביב

קיפוח הצנועים והנידחים

על שעוררית כספי החלוקה לסופ"רים (הפרוטה והירח). העולם הזה 13.4.87.

מי הם הצועקים והתובעים, בין הסופרים, לכסף ולתגמולים: דווקא החזקים, המפורסמים, המבוססים. אלה שפריעטם מתפרסם חדשות לבקרים, ולא הצנועים והנידחים על-ידי הוצאות הספרים והעיתונים.

קולם של אלה לא נשמע.

בן-דוד, תל-אביב

על חשבון הפריון

על המכורים לטלוויזיה. לפני כמה שנים קראתי במדור המיכתבים למערכת של העולם הזה מיכתב של קורא

עסקו מכובד. קולק הוא ראשי-ערייה הנוטה להירדם בטקסים. פינתם ספיר היה אדם שמן שנתן כסף למיפיעלים.

ב-1956, חודשיים לפני מלחמת-סיני, זה נראה אחרת לגמרי. אהוד אבריאל היה איש אדיר עוצמה במיסדרונות החשוכים של השילטון. היה זה הוא שהציע לכנגוריון, כמה שנים לפני כן, לחולל כארץ הפיכה צבאית. (בנגוריון עצמו סיפר על כך, מבלי להזכיר את שמו של אבריאל).

איסר הראל שלט במנגנון החושך, שרדף את מתנגדי בנגוריון (ואני ביניהם) עד חורמה. משה דיין שלט שילטון מוחלט בצר"ל. פרס היה בעל עמדת-מפתח, ניהל עיסקינישק ברחבי תבל, וניהל את התככים נגד יריבי בנגוריון במיפלגה. הגילוי של העולם הזה — שהקפיץ את כך גוריון וזיכה אותו בתואר, השבועון המזוהם" — היה בעל השפעה עצומה. דווקא מפני שידועי דבר בצמרת ידעו שיש בו אמת. תקענו יתר

— חוסן לטון הרע! איך אפשר יחיה לחיות בעולם הזה! —

בגלגלי הקבוצה הזאת, בדיוק ברגע שעמדה לצבור תאוצה, עצרנו אותה. ראשי-המיפלגה התארגנו נגדה. הם נאבקו בה בפרשת-לבון, והדיחו את בנגוריון ב-1963 יחד עם אנשיו.

כך גולדה מיפלטת-רפ"י — האירגון הפוליטי של אותה הקבוצה עצמה. (אנשים כמו ספיר השתלבו כבר קודם לכן בצמרת הוותיקה). רפ"י נכשלה, האנשים חזרו למיפלגה, התמטנו, התמס"ר, הפכו שרים וראשי-ערייה. וכיום קשה לתאר שאלה היו פעם על סף תפיסת-שילטון.

בניגוד לתום שגב, בנגוריון לא גיחך. הוא כיטא את שינאתו ביומנו הפרטי, הסודי.

חוק לשון הרע

בגליון האחרון הקדיש נתן זך שלושה עמודים לכתבה חשובה על אריה נבון, הקריק"טוריסט שליווה את דורי במשך שנים רבות. אהבנו את נבון, למרות שהיה קונפורמיסט מוחלט. האיש שביטא את רוח המישטר. הוא גם כיטא את שינאתו של בנגוריון להעולם הזה ב-1962 נעשה על ידי אנשי בנגוריון הנסיון הראשון לסתום את פי העולם הזה באמצעות חוק-לשון-הרע. או לא עבר החוק, אולם נכח הספיק לצייר בדבר קריקטורה, ובה חשף בתמי מותו את כוונת החוק. היא עזרה לנו לאחרי-כך, אחרי קבלת החוק, במאבק נגדי, שהביא לעקירת כמה משיני-הרעל שלו.

Handwritten signature or note at the bottom of the page.

קוים יני.

ד"ר מאחר מפי דויד בנגוריון. גם הוא הוסיף את דברו ליוכל 50 של העולם הזה. הד"ר תום שגב, החוקר את ימי-בראשית של המדינה, מצא ביומנו של בנגוריון רישום כתא"ר 1.8.56.

הוא נגע לכתבה שכתב עליו, כנראה, ישעיהו ליבוביץ בעיתון הארץ. רשם בנגוריון: "שאלתי את היועץ המישפטי חיים כהן אם אפשר לקרוא עיתון (ולתבוע) למישפט על הוצאת-דיבה — גם אם הדיבה נתפרסמה בעיתון בשם איש החותם בשמו. ענה לי בחיוב. אמרת לו שיש בדעתי להגיש מישפט נגד הארץ. על פרסמו הדיבה של ליבוביץ.

איני יודע אם הנהל המישפטי המשונה

בישראל אינו עוזר למפיציר-דיבות. אולם יש פעם ללמד מול העיתונים כי זכויות כרוכות בחובות. אין הרבה ארצות שבהן חופש-העיתונות בה גדול — למעשה הוא מגיע לידי הפקרות, ולא רק שבועון המזוהם הנקרא העולם הזה, ודווקא לשם חיזוק חופש-העיתונות יש לחנך העורכים לאחריות וזכירת-חובה".

יש כאן כל גישתו של דויד בנגוריון על רגל אחת: חופש-העיתונות כן, כתנאי שהיא לא תפגע בו במיפלגתו ובממשלתו.

מעניין שיזמונו הפרטי הזכיר בנגוריון את השם המפורש — העולם הזה. בהופעות פומי ביות לא קרא לשבועון מעולם בשמו, אלא בשם השבועון המסויים. בקטע זה המציא לו שם אחר: "השבוע המזוהם". מדוע?

המישה שבועות לפני הרישום ביומן, פירסם העולם הזה (28.6.56) כתבת-שער היסטורית. תחת השם "דיקטטורה בדרך", פירסם גילוי מר-עיש: כי מאחורי גבו של בנגוריון מתגבשת קבר צה של צעירים שאפתנים (בערי החצר של כך גוריון), המהווה "ממשלת-צללים". והזוממת לתפוס את השילטון בשמו של רוקן.

מעניין שהד"ר תום שגב, במאמר שכתב זה עתה על העולם הזה, מלגלג דווקא על הגילוי הזה, ורואה בו המצאה פרועה. הוא מזכיר את הסיבות — אהוד אבריאל, שימפען פרס, טדי קולק — ומגחך. וכי אלה יקמו דיקטטורה? זוהי הכעיה לגבי היסטוריונים. הם לא היו ופעלו בתקופה שבה אירעו הדברים. הם רואים רק את הרישומים שנתתו. ואין קשר בין המציאות ובין רישומיה.

בעניי הקורא של 1987, אבריאל היה איזשהו שגריר שנפטר זומן. פרס הוא כרינאי מתן.